

Sygn. akt II AKz 598/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Wojciech Kopczyński

Sędziowie: SA Marek Charuza

SA Aleksander Sikora (spr.)

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. W. (W.)**

podejrzanemu o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 8 września 2014 roku,
w sprawie o sygn. akt IV Kp 432/14

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach uwzględnił wniosek Prokuratora i przedłużył okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego M. W. (W.), syna S. i A., ur. (...) w J., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 12 czerwca 2014 roku, sygn. akt IX Kp 425/14 – do dnia 21 listopada 2014 roku.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca podejrzanego, zarzucając:

1. Obrazę art. 251 § 3 k.p.k. polegającą na niedostatecznym wskazaniu przez Sąd w uzasadnieniu postanowienia powodów dlaczego sąd nie uznał za wystarczające zastosowanie innego środka – o wolnościowym charakterze,
2. Obrazę art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na nieprawidłowym zastosowaniu przepisu, bowiem Sąd nie wskazał jakie działania podejrzanego mogłyby powodować obawę mactwa,
3. Obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez obrazę art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na przyjęciu przez Sąd, że wobec podejrzanego nie zachodzą przesłanki negatywne tymczasowego aresztowania określone w tym przepisie poprzez nieuznanie wyjątkowo ciężkich skutków tymczasowego aresztowania podejrzanego dla jego najbliższej rodziny.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie postanowienia w przedmiocie przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego M. W., ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie innego środka zapobiegawczego, tj. dozoru Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na obecnym etapie postępowania, stosowanie wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest konieczne, albowiem przemawia za tym zarówno przesłanka ogólna określona w normie art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k.

Zauważyć należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, wymieniony w postanowieniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Nie ujawniły się też żadne okoliczności tego rodzaju, które to prawdopodobieństwo niweczyłyby. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie podejrzanego, albowiem decyzja w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej należy do sądu meriti orzekającego w postępowaniu rozpoznawczym. Niemniej na obecnym, incydentalnym etapie postępowania, wystarczającym jest stwierdzenie, że w sprawie istnieje materialna przesłanka dowodowa stosowania środków zapobiegawczych.

Prawidłowe są również ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy na temat występowania szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania z art. 258 § 2 k.p.k. Podejrzanemu zarzucono dopuszczenie się przestępstw zagrożonych surowym wymiarem kary, na co wskazywał już Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, co w połączeniu z występującym w niniejszej sprawie wysokim stopniem społecznej ich szkodliwości, zarzucanym działaniem w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w połączeniu z rodzajem i ilością substancji psychotropowych, których dotyczyły przestępcze działania, uprawnia do przyjęcia stanowiska, że w przypadku potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy, w pełni realne jest wymierzenie podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności. Określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania opiera się na założeniu, że podejrzanym może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary i w takiej sytuacji nie jest konieczne szczegółowe wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie w ten sposób postępować (por. post. SN z dnia 12 marca 2009 roku, sygn. WZ 15/09). Tym samym ustalenie istnienia realnego zagrożenia surową karą, uzasadnia przyjęcie uzasadnionej obawy podejmowania przez podejrzanego działań zmierzających do destabilizacji toczącego się postępowania.

Za koniecznością stosowania tymczasowego aresztowania, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, przemawia także istnienie przesłanki szczególnej z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., znajdującej uzasadnienie w zarzucanym działaniu podejrzanego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Zasadnym jest prezentowane przez Sąd stanowisko, iż ujawniające się w materiale dowodowym więzi między uczestnikami tego procederu, jak i wzajemne zależności uzasadniają występowanie obawy przenoszenia tych relacji także na bieg postępowania przygotowawczego, w sposób wskazany w przywołanym artykule.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń zawartych w zażaleniu obrońcy, dotyczących trudnej sytuacji rodzinnej oskarżonego należy uznać, iż słusznie Sąd Okręgowy nie dopatrył się w sprawie występowania przesłanki z art. 259 §1 pkt 2 k.p.k. Przepis ten wskazuje na konieczność uchylenia tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy dalsze jego stosowanie spowodowałoby dla osoby wobec której jest stosowane lub jego najbliższej rodziny "wyjątkowo ciężkie skutki". Oznacza to, że nie każda uciążliwość wynikająca ze stosowania tymczasowego aresztowania wypełnia znamiona tego przepisu. Naturalnym bowiem jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwościami dla bliskich osoby wobec której jest stosowane. W tym kontekście należy zauważyć, iż pozbawieniu podejrzanego wolności w przedmiotowej sprawie nie sprzeciwia się stan zdrowia ojca podejrzanego, albowiem znajduje się on pod

wykwalifikowaną opieką lekarską. Natomiast ewentualne zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych pozostałoby bez wpływu na powyższy stan jeśli zważyć na okoliczności powołane przez obrońcę podejrzanego. Przebywając na wolności podejrzany w żaden sposób nie przyczyniłby się do poprawy stanu zdrowia swojego ojca. Należy zatem uznać, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzi sytuacja opisana w art. 259 k.p.k.

W świetle powyższych argumentów zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, że jedynie dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego będzie w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, zatem ustąpić muszą zasady minimalizacji i proporcjonalności (art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k.), tym bardziej, że okres stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztu, w obliczu realności grożącej mu surowej sankcji karnej, nie może być uznany za nadmierny. W tej sytuacji należy zaaprobować stanowisko Sądu Okręgowego o konieczności przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego tym bardziej, że specyfika przedmiotowej sprawy, obszerność materiału dowodowego, waga oraz charakter stawianych podejrzanemu zarzutów, a także dotychczas przeprowadzone czynności, jak i te jeszcze do przeprowadzenia zaplanowane, zaliczają się do kategorii szczególnych okoliczności, o których mowa w art. 263 § 2 k.p.k. wskazujących, że zarówno dotychczasowy okres tymczasowego aresztowania, jak i jego przedłużenie są uzasadnione potrzebą dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, celem rzetelnego wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Z uwagi na powyżej naprowadzone okoliczności, zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, iż wolnościowe środki zapobiegawcze, na tym etapie postępowania nie są wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Mając to wszystko na uwadze, jak też nie znajdując powodów, dla których należałoby od tymczasowego aresztowania odstąpić, postanowiono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Z./

-odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu i jego obrońcy;

-zwrócić akta;

Katowice, dnia 1 października 2014 roku